

Sâmbătă… o zi obişnuită, ca oricare alta, fără ca, într-adevăr, cineva să ştie că această zi va aduce umanitatea într-un alt stagiu. Ceea ce face această zi atât de specială este data şi menirea sa în Univers, cu mult peste cunoştinţa umană, întrucât aceasta nu poate fi pe deplin înţeleasă.

Ne apropiem de ziua de sâmbătă, 7 octombrie 1992. Lumea îşi duce cursul său obişnuit şi nimic nu se întâmplă, nimic ce ar putea dovedi schimbarea ce va urma. Dar o minune se petrece, o minune omenească, care cu siguranţă va fi ceva special.

La miezul nopţii, undeva în sudul Australiei, o anume fată este pe cale să se nască. O fată care va avea propria ei menire în această lume, nu ca oricare altcineva, ci o menire mai specială. Această fată primeşte de la părinţii săi anumite abilităţi care nu sunt deloc specifice umane.

Este ora doisprezece pm, abia ce trecuse prima secundă, pe ziua de şapte, ea se naşte. Din cauza unei complicaţii, încă nedescoperită, mama sa, Hydra, din nefericire moare la scurt timp după ce a născut. Tatăl ei, Helix, este foarte deprimat după pierderea mult iubitei sale soţii şi a decis să o numească pe fată Rosette. El, căzând într-o adâncă depresie, are o influenţă necondiţionată asupra Rosettei, o energie care influenţase sensul acestei fete. Încă de la naştere, Rosette ridică nişte semne de întrebare oamenilor din jurul ei, dar acestea au fost ignorate în timp. Ea nu a plâns timp de şapte zile după naştere. Era o fată liniştită, deschisă la orice şi isteaţă. A învăţat să vorbească şi să meargă de timpuriu. Avea părul lung de culoarea unui roşcat aprins, ochii verzi pătrunzători, buzele bine conturate si o faţă inocentă si frumoasă. Helix, tatăl său, în acea perioadă, trecuse peste pierderea Hydrei, dar încă a rămas un gol în

viaţa sa, un gol care nu va putea fi umplut vreodată. Şi-a dăruit întrega viaţă pentru Rosette, crescând-o şi educând-o în cel mai bun mod posibil. El i-a fost şi mamă, tată, Rosette având tot ce îşi dorea.

Trei ani mai târziu, micuţa Rosette este deja la vârsta întrebărilor, iar Helix, tatăl său, începe să-i povestească despre mama sa. A început prin a-i arata un album cu poze mai vechi. Încă din primele pagini, Rosette a fost uimită de frumuseţea mamei ei.

Hydra avea părul blond şi lung. Ochii albaştri precum apa pură a unui lac sub lumina lunii pline într-o noapte senină. Un corp perfect cu minunate forme feminine. Zâmbetul ei, de o strălucire minunată, era perfect pentru privirea sa, pentru ochii ei albaştri strălucitori de parcă ascundeau o constelaţie întreagă. Alături de ea se afla şi Helix. Un bărbat puternic, ai cărui ochi îi făceau simţită prezenţa. Părul său negru şi rebel dă impresia de duritate şi putere. Dar ochii săi roş-căprui arăta că totusi are un suflet bun şi iubitor, dar în acelaşi timp vulcanic.

Pe urmă, Helix îi spuse lui Rosette că mama sa era un doctor priceput şi renumit. Helix lucrase în armată, era grozav, iar la capitolul strategii şi capacităţi fizice era cel mai bun. S-a retras însă, deoarece se dedicase lui Rosette, îngrijind-o şi dăruindu-i întrega sa atenţie. Toate acestea fiind spuse, totuşi Rosette nu părea tristă, părea fericită datorită faptului că încă îl mai avea pe tatăl său cu ea. Helix se bucură pentru înţelegerea Rosettei şi o ia in braţe, spunându-i cât de mult o iubeşte.

După nici măcar un an, Rosete începe grădiniţa. Era foarte avansată pentru vârsta sa. Oamenii din jurul ei sunt plăcut surprinşi de cât de dezvoltată fetiţă este ea, atât fizic cât şi psihic. A început şcoala pe la vârsta de şase ani, gândea la un nivel mai înalt decât oricine altcineva de aceeasi vârstă. În timpul şcolii, aceasta îşi dezvoltă multe abilităţi şi talente, precum cele intelectuale, artistice chiar şi fizice.

Anii trec, Rosette creşte, în timp ce Helix încet îmbătrâneşte. Relaţia dintre cei doi este foarte puternică, o relaţie tată-fiică de invidiat. Rosette ajunsă la pubertate, începe încet, încet să aibă probleme de control asupra propriilor sale emoţii. Ea, în ciuda faptului că meditase foarte mult,

cu greu mare, în momente de presiune, deţinea control total asupra emoţiilor şi reacţiilor sale. Într-o zi de septembrie, ieşind de la şcoală împreună cu prietenele sale, aceasta trecuse o stradă. Doar într-o clipire, o maşină se apropie de ei cu o viteză foarte mare. Rosette, printr-o reacţie de moment se salvează, sărind pe trotuar. Speriată, îşi întoarse capul şi îşi vede prietenele distruse la câţiva metri depărtare de maşină. Cu privirea parcă blocată asupra prietenelor sale moarte, în mintea Rosettei se petrece un haos. Privirea-i inocentă se preschimbă într-una întunecată, inima sa fiind în acel moment plină de ură. Se ridică de pe trotuar, priveşte în jur şi-l vede pe şoferul ucigaş, ea mergând direct spre el. Furioasă şi şocată, fata strigă către şofer. El, cu ochii plini de lacrimi, o priveşte spunându-i că îi pare enorm de rău. Rosette îl priveşte pe bărbat direct in ochi. Ochii înlăcrimaţi ai şoferului nu-i înmoaie deloc ura din ochii Rosettei. Iar acea singură privire a fost suficientă pentru şofer ca să devină ca şi cele pe care le-a ucis. În timp ce Rosette îl priveşte pe şofer, apare chipul mamei sale. Nici nu trecuse o secundă, iar şoferul cazu jos. Fata, speriată, aleargă spre casă. Ajunsă acasă, îi ascunde tatălui său ceea ce s-a întâmplat. Helix vine spre ea, şi o întreabă dacă s-a întâmplat ceva. Rosette, plângând, spunea de multe ori că nu e vina ei, şi nu a vrut să-l rănească. Helix a calmat-o, pe urmă spunându-i să se aşeze şi să vorbească. Atunci Rosette îi spuse tatălui său tot ce s-a întâmplat. Tatăl acesteia, speriat şi el, îşi spuse că spera ca acest lucru să nu se fi întâmplat. Apoi i-a explicat Rosettei că acel incident s-a întâmplat datorită abilităţilor pe care le-a moştenit de la ambii, el şi Hydra. Rosette, şocată, ascultă ce spune tatăl său. El spune că mama ei avea anumite talente ce le ţinea ascunse lumii, era foarte specială. Aceasta putea, prin talent înăscut şi meditaţie, să aibă control asupra ambelor elemente, apă şi aer. Pe de altă parte, ea avea încă o abilitate, una de vindecare. Din acest motiv ea era aşa un bun doctor. Iar el, Helix, avea control asupra elementelor de foc şi pământ. Datorită acestor abilităţi el are o capacitate şi rezistenţă fizică deosebită. Partea negativă era că acesta avea emoţii puternice, deseori ură şi impulsivitate. El de asemenea îi spuse Rosettei că acel şofer a murit din vina subconştientă a ei. Emoţiile sale au declanşat abilitatea mamei ei, Hydra, de vindecare şi regenerare, fiind inversată de abilitatea de foc si impulsivitatea lui. Aceasta i-a blocat şoferului circulaţia sângelui înspre şi dinspre inimă, aceasta pur şi simplu explodând. Rosette, speriată, închide ochii plângând, spunându-i tatălui său că nu vrea să mai rănească pe nimeni niciodată. A doua zi la şcoală, un băiat de vârsta ei, numit Dennis, îi spuse că a auzit la ştiri ce s-a întâmplat, iar toată lumea este mirată, deoarece nu s-a găsit încă o explicaţie pentru ceea ce i se întâmplase acelui om. Rosette îi spuse că nu ştie ce s-a întâmplat şi că îi pare foarte rău pentru prietenele ei, plecându-şi capul. Dennis o îmbrăţisează, consolând-o. Din acel moment, Rosette începuse să simtă ceva pentru acel băiat.

Timpul trece, iar Rosette ajunge la vârsta de şaptesprezece ani. Ea este deja împreună cu Dennis, petrecându-şi timpul ca doi adolescenţi îndrăgostiţi. Între timp, Rosette cu ajutorul tatălui său, a învăţat cum să-şi controleze puterile şi când anume să le folosească, şi anume doar în situaţii extreme. Nimeni nu ştia despre acest lucru, nici măcar iubitul ei Dennis. V iaţa Rosettei s-a schimbat. De când este îndrăgostită de acel Dennis, ea este foarte încrezătoare în sine. O fată model celor din jur, invidiată de multe alte fete.

Sărbătorile de iarnă se apropie. Rosette şi tatăl său se pregătesc pentru Crăciun. Ajunge Dennis, Rosette văzându-l, se aruncă în braţele lui, râzând. Chiar şi Helix crede că Dennis este un băiat grozav, înţelegător şi cu un suflet cum rar se găseşte. Se simte norocos că micuţa lui fiică şi-a găsit fericirea lângă un baiat aşa de treabă. Dennis avea ochii căprui în care se scălda blândeţea, bunătatea si frumuseţea. Părul îi era brunet, iar buzele mari şi frumoase. Helix merge la bucătărie să prepare cina. Între timp, Dennis şi Rosette rămân singuri în sufragerie. Datorită sărbătorilor de iarna, cei doi îndrăgostiţi încep să răscolească amintiri. Dennis îi spuse cât de frumoase erau sărbătorile, cât de fericit era când găsea sub bradul de Crăciun cadourile. Rosette observase că Dennis evită să vorbească despre tatăl său. Ea atunci l-a întrebat despre el. Dennis, cu faţa întristată, îi spune acesteia crudul adevăr despre tatăl său. A spus că nici măcar nu l-a cunoscut pe acesta, deoarece i-a abandonat pe amândoi, pe el şi pe mama sa, când încă acesta era foarte mic. Oricum Dennis este fericit că încă o mai are pe mama sa, căruia îi datorează multe în viaţă, fiind cea mai preţioasă persoană. Totuşi Dennis ştia despre drama Rosettei, de faptul că mama acesteia murise după naştere. Atunci cei doi se simţeau mai apropiaţi ca niciodată, amândoi trăind întâmplări asemănătoare, întâmplări triste, dar totuşi care i-au făcut mult mai ambiţioşi pentru a fi fericiţi şi a reuşi în viaţă.

Helix terminase de gătit, iar toţi trei au luat cina impreună ca şi o familie fericită. După cină, Helix si Dennis au început decorarea pentru Crăciun. Helix având nevoie de nişte lucruri, o roagă pe Rosette să meargă în podul casei şi să-i aducă o cutie cu globuri. Rosette, cautând printre cutii, o găseşte pe aceea cu globuri. Erau nişte globuri mai vechi, dar foarte frumoase, globuri care îi amintesc de copilărie. Când ridică cutia, observă o scrisoare învechită. Rosette lăsă cutia jos, şi deschise plicul scrisorii. Îşi dă seama că înăuntrul acesteia se află o pagina din jurnalul tatălui său. Este vorba despre un Ajun de Crăciun, vreme pe când ea avea doar trei luni. În timp ce ea citea acea pagină, s-a emoţionat când a ajuns la un paragraf care i-a atins sufletul: “A nins toată noaptea. Sufletul meu ar fi dorit, poate, să se simtă trist, dar nu i-am îngăduit. De aceea am fost astăzi fericit, pentru că aşa am voit eu. Am citit până noaptea târziu. Apoi am obosit şi m-am întrebat asupra mea... De ce? De ce Doamne să existe atâtea pedepse în lume? De ce Doamne i-ai luat acestei fetiţe mama care a purtat-o în pântece? De ce Doamne mi-ai luat mie ce am iubit mai mult? Totuşi, nu-mi îngădui să fiu trist, chiar dacă este primul Crăciun petrecut fără iubirea mea, măcar am o mică minune pe care jur să o îngrijesc toată viaţa mea. Sunt sigur, dragostea mea Hydra, că ai să fii mândră de mine. Întodeauna o să te iubim, iar scumpa ta Rosette o să ştie ce mamă minunata a avut, cât de mult ai iubit-o şi tu, cât de mult ţi-ai dorit-o, cu ce grijă ai purtat-o în pântece. Asta e soarta, lucrurile se întâmplă cu un motiv, nu am ce şi pe cine să condamn. V-am iubit, vă iubesc şi o să vă iubesc pe amândouă pentru totdeauna. Crăciun Fericit!”. Rosette după ce a citit acea pagină, a început să plângă. Lacrimile sale curgeau pe hârtia veche, parcă luminând-o. A luat foaia şi a strâns-o la piept. Spunea convinsă, că nu va lăsa nimic să-i rănească pe tatăl său şi pe Dennis, nimic care ar putea duce la pierderea încă a unei persoane pe care ea o iubeşte. Rosette îşi pune foaia în buzunar şi ridică cutia încă o dată. A dus-o jos tatălui său. După ce a lăsat cutia, ea l-a îmbrăţişat foarte tare pe tatăl său spunându-i cât de mult îl iubeşte, el i-a spus de asemenea cât de mult o iubeşte, iar lacrimi au curs pe obrajii Rosettei. Tatăl său observase acest lucru şi a întrebat-o dacă totul este în ordine, dar ea i-a spus că totul este bine. Tatăl ei zâmbind, începu a pune globurile pe brad, iar Dennis se oferi să-l ajute. Bradul arăta frumos. Avea multe culori

diferite pe el. Helix, Dennis şi Rosette, toţi stăteau împreună şi au admirat bradul. Rosette l-a îmbrăţişat şi sărutat pe Dennis.

Sărbătorile au trecut, iar acum a venit vremea de mers din nou la şcoală, deoarece în timpul sărbătorilor Dennis a vizitat-o, ea a vrut să-i întoarcă favoarea. De aceea i-a cumpărat un cadou. Era frumos. Cadoul era un minunat lănţişor. Era făcut din aur pur şi avea un medalion pe el. Medalionul era o frumoasă inimă de culoare roşie cu argintiu, aceasta simbolizând dragostea sa pentru el. De asemenea şi pentru protecţie, întrucât ea să nu-i poată face rău vreodată. Aşadar, el mereu să aibă ceva care să-i amintească de ea. Dintr-un motiv ciudat, în acea zi la şcoală ea nu-l putea găsi deloc. L-a căutat în întreaga şcoală, chiar i-a întrebat şi pe prietenii lui dacă ştiau cumva pe unde este Dennis, dar ei i-au spus că nu l-au văzut întreaga zi. Acest lucru a îngrijorat-o pe Rosette, gandindu-se “Şi dacă s-a întâmplat ceva cu el? Şi dacă a păţit ceva? Şi dacă are probleme?”. În acea după-amiază, după şcoală, ea s-a decis să meargă la el acasă să vadă dacă este acolo şi dacă este bine. Când a ajuns acolo, a văzut ca el locuia într-o casă mare. Acum este prima oara când ea merge la el acasă. Ea a fost acum bucuroasă că Dennis îi spuse dinainte unde locuieşte. Casa acestuia era o cladire albă si mare. Uşa avea bare metalice ca să impiedice orice hoţ să pătrundă înăuntru, şi ferestrele aveau la fel. Acolo era o tăbliţă pe verandă, în faţa barelor de siguranţă, pe care scria îngroşat “Vă rugăm să vă ştergeţi pe picioare înainte să intraţi”, iar acolo era şi soneria pe perete, chiar după cutia poştală. Rosette a sunat la uşă şi a aşteptat să i se răspundă. O femeie subţirică s-a dus să-i deschidă. Aceasta a salutat-o şi a întrebat-o pe Rosette cine este şi de ce se află aici. Rosette i-a răspuns salutând-o, iar apoi explicându-i că a venit pentru Dennis ca să-i dea un cadou. Femeia i-a spus Rosettei că Dennis nu s-a dus la şcoală deoarece e bolnav şi trebuie să stea in pat. Aceasta a lăsat-o pe Rosette înăuntru şi a condus-o spre camera lui Dennis. Aceasta i-a spus că o fată pe nume Rosette a venit să-l vadă, şi voia să ştie dacă poate să intre. El i-a spus mamei sale, Theea, că este in regulă, că ea este o prietenă de-a lui şi că poate să intre. Rosette s-a dus înăuntru şi au inceput să vorbească, Rosette mai apoi dăruindu-i cadoul pe care l-a cumpărat pentru el. Au stat la poveşti ore întregi, pană în jur de ora nouă seara. Pe urmă, tatăl Rosettei a venit după ea şi au plecat acasă.

Timpul a trecut, iar cu fiecare zi ce vine şi trece, ei erau tot mai apropiaţi… până într-o groaznică zi, când un grup de hoţi au pătruns în casa lui Helix, doar el fiind acasă. Aceştia au venit chiar într-un moment favorabil lor, un moment la care Helix nu se aştepta să se întâmple ceva, timp când puterile sale erau secate din cauza unei boli stranii ce a venit asupra lui, chiar dacă el nu putea într-adevar să se îmbolnăvească. Ei au pătruns în casă, iar unul dintre ei a ţinut pistolul la capul lui Helix, pe cale să apase pe trăgaci, în caz că acesta nu face tot ceea ce vor ei. Chiar în acel moment, când Helix refuzase să le dea lor toţi banii şi bunurile, Rosette a ajuns acasă. Hoţii s-au alarmat atunci când ea a întrat în casă, iar cel care ţinea arma spre Helix, a îndreptat-o direct spre Rosette şi a tras. A tras de mai multe ori, dar ironic, gloanţele au lovit-o în acelaşi timp, iar de la telefonul ei mobil începuse să cânte un cântec de-al formaţiei Bullet for My Valentine. Curând, după ce a fost împuşcată, a murit. Hoţii au fugit afară din casă ca şi o gazelă urmărită de un leu. Helix a alergat în durere şi jale spre fiica sa. Unicul lucru ce

i-a mai rămas, unica persoană in viaţă pe care el a iubit-o cu adevărat, fiica sa, era moartă. Cu ochii înlăcrimaţi, pentru prima oară după vreme de ani de zile, a izbucnit in plâns.

Au trecut luni de zile de la moartea lui Rosette, iar Dennis încă îi aude vocea în mintea sa. Astăzi, în sfârşit, decide să o urmeze. Vocea Rosettei îi spune să meargă la o plajă. La acea plajă, mai deosebită pentru ea, aceştia au avut una dintre întâlniri. Rosette iubea această plajă, iubea culoarea apei, mireasma aerului, iubea totul. Vocea îi spunea lui Deniss să intre în apă, iar el ascultă. Cum intrase, apa se înlăturase de către el. Mergând mai departe, a zărit-o pe Rosette. Ea a venit către el şi l-a sărutat. Cu cât sărutul devenea mai pasional, cu atât sângele lui Dennis începuse să se înfierbânte mai tare. Îndată ce aceasta şi-a desprins buzele de către ale lui, sângele din întregul corp al lui Dennis a îngheţat, acesta murind. Helix auzise de moartea lui Dennis, iar acesta ştie ce trebuie să facă. Se pune în genunchi şi se roagă, se roagă pentru ca fiica lui ca să-l viziteze în casă, iar în următoarea zi aceasta venise. Helix este aşa bucuros ca îşi revede fiica, chiar dacă este o formă întunecată a acesteia. Ea arăta acum ca o fantasmă roşie în flăcări precum lava unui vulcan din care se auzeau strigătele unor spirite chinuite. Rosette stă în interiorul unei pentagrame împreună cu tatăl său. Acesta îi spune că ea l-a ucis pe bărbatul ce-o iubise, şi că nu o va lăsa să facă rău şi altora. Acesta ia un pumnal şi se înjunghie el însusi în inimă. Făcând acest lucru, şi-a dăruit viaţa fiicei sale şi lui Dennis. Nefăcând acest sacrificiu, el ştia că foarte mulţi oameni vor muri, de aceea s-a sacrificat, pentru a-i salva pe toţi, inclusiv pe Dennis. Odată ce pumnalul îi străpunse inima, corpul său deveni cenuşă. Sufletul lui părăseşte trupul aşa cum ar fi trebuit. Helix este acum o energie pură, luminoasă, de culoarea unui albasrtu roşiatic, eliberând o mulţime de sfere luminoase, acestea împrăştiindu-se peste tot. Apoi o luă pe Rosette de mâini şi zbură amândoi spre înaltul cerului. Sufletul lui Dennis se întoarse în trupul acestuia, fiind dus de apă înapoi pe acea plajă. Aceste lucruri petrecându-se, toate amintirile despre Rosette, Helix şi Hydra sunt şterse, chiar şi ale lui Dennis.

De atunci, Dennis priveşte în fiecare seară de vineri spre sâmbătă, la miezul nopţii spre cer, fiind atras de o anumită lumină roşie, arzătoare precum focul. Numai el o putea vedea, şi de aceea încă era nesigur dacă într-adevăr exista sau nu. Privind-o, îşi aminteşte vag despre el însuşi îndrăgostindu-se, îndrăgostindu-se de o fată splendidă şi foarte specială. Acesta încă mai poartă la gât acel lănţişor, îl poartă în fiecare zi şi noapte. Se gândeşte şi tot se gândeşte, dar nu poate să-şi amintească nimic. Speranţa acestuia însă nu moare şi vrea din răsputeri să afle ce anume se întâmplă cu el. Din motivul acelui astru misterios, el devine interesat de astrologie, pe care o studiază mai apoi. De atunci, în fiecare noapte adoarme cu gândul la acea stea.

AUTOR: **Lescăian Alexandru Aurel**

Clasa: XII E

Liceu: Grup Şcolar Forestier

Adresă liceu: Str. Dragoş Vodă, Nr. 43

Localitatea: Sighetu Marmaţiei

Judeţul: Maramureş

Profesor îndrumător: Roman Maria